

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJE

NA OPĆOJ AUDIJENCIJI

Dvorana Pavla VI.

Srijeda, 11. siječnja 2023.

[[Multimedia](#)]

Strast za evangelizacijom: vjernikov apostolski žar. *Poziv na apostolat (Mt 9, 9-13)*

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Započinjemo danas novi ciklus kateheza, posvećen hitnoj i temi od presudne važnosti za kršćanski život, a to je *strast prema evangelizaciji*, odnosno *apostolski žar*. Riječ je o vitalnoj dimenziji za Crkvu: naime, zajednica Isusovih učenika u svojim je prvim počecima apostolska, misionarska, ne prozelitska i od početka moramo razlikovati to dvoje: biti misionar, biti vjerovjesnik, evangelizirati nije isto što i provoditi prozelitizam, to dvoje nema veze jedno s drugim. Riječ je o vitalnoj dimenziji za Crkvu, zajednica Isusovih učenika rađa se kao apostolska i misionarska. Duh Sveti je oblikuje kao zajednicu izlaska – Crkva u izlasku, koja izlazi – tako da ne bude prignuta nad samom sobom, nego okrenuta prema vani, privlačna Isusova svjedokinja – vjera i privlači, također – koja se pruža i širi njegovo svjetlo do na kraj svijeta. No, može se dogoditi da apostolski žar, želja da se dobrim navještajem evanđelja dopre do drugih, opadne, postane mlak. Katkad se čini kao da ga je nestalo, ima zatvorenih kršćana, ne misle na druge. Ali kad kršćanski život izgubi iz vida horizont evangelizacije, horizont navještaja, tad oboli: zatvori se u samoga sebe, postane autoreferencijalan, zakržlja. Bez apostolskog žara i revnosti vjera kopni. Misija je, međutim, kisik kršćanskog života: jača ga i pročišćava. Krenimo, dakle, na put ponovnog otkrivanja evangelizacijske strasti, polazeći od Svetoga pisma i učenja Crkve, kako bismo apostolski žar crpili iz izvora. Zatim ćemo pristupiti nekim živim izvorima, nekim svjedocima koji su ponovno zapalili u Crkvi strast za evanđeljem, da nam pomognu ponovno zapaliti vatru koju Duh

Sveti uvijek želi rasplamtjeti u nama.

Želim danas započeti pomalo reprezentativnom evanđeoskom zgodom: pozivom apostola Mateja, o kojem, kao što smo imali priliku čuti, on sâm pripovijeda u svome Evanđelju (usp. 9, 9-13).

Sve počinje s Isusom koji „ugleda“ – kaže se u tekstu – „čovjeka“. Malo je onih koji su vidjeli Mateja onakvog kakav on zaista jest: poznavali su ga kao onoga koji „sjedi u carinarnici“ (r. 9). Bio je, naime, sakupljač poreza, to jest onaj koji je skupljao porez za Rimsko Carstvo pod čijom je okupacijom bila Palestina. Drugim riječima, bio je kolaboracionist, izdajica naroda. Možemo samo zamisliti kakav su prezir ljudi osjećali prema njemu: bio je „carinik“, tako su ga zvali. Ali, u Isusovim očima, Matej je čovjek, sa svojim bijedama i svojom veličinom. Pazite dobro, Isus se ne zaustavlja na pridjevima, Isus uvijek traži imenicu. „To je grešnik, to je čovjek za kojeg...“, to su atributi koji se nekom prišivaju: Isus ide do osobe, do srca, to je osoba, to je muškarac, to je žena, Isus gleda bît, imenicu, nikada ono što se nekom pridaje, zaboravite pridjeve. Dok između Mateja i njegovog naroda postoji distanca – jer su vidjeli ono što mu se prišiva, „carinik“ – Isus mu se približava, jer Bog ljubi *svakog čovjeka*. „Zar i tog nesretnika?“. Dà, i tog nesretnika, štoviše On je došao zbog tog nesretnika, kaže se u Evanđelju: „Došao sam zbog grešnikâ, ne zbog pravednikâ“. Taj Isusov *pogled*, koji je predivan, koji vidi drugoga, tko god da on bio, kao primatelja ljubavi, početak je evangelizacijske strasti. Sve polazi od tog pogleda, koji učimo od Isusa.

Možemo se zapitati: kakav je naš pogled prema drugima? Koliko puta vidimo njihove mane a ne potrebe; koliko puta etiketiramo osobe zbog onoga što čine ili misle! Čak i kao kršćani govorimo: je li naš ili nije? To nije Isusov pogled: On uvijek gleda svakog pojedinog s milosrđem i umilno. A kršćani su pozvani činiti kao Krist, gledajući takozvane „daleke“ njegovim očima. Naime, izvješće o Matejevom pozivu zaključuje se Isusovim riječima: „ne dođoh zvati pravednike, nego grešnike“ (r. 13). Ako se svaki od nas osjeća pravednikom, Isus je daleko, On se približava našim ograničenjima i našim bijedama, kako bi nas ozdravio.

Sve, dakle, počinje Isusovim pogledom. „Ugleda... čovjeka“, Mateja. Potom slijedi – drugi korak – *pokret*. Najprije pogled, Isus ugleda, a zatim drugi korak – pokret. Matej je sjedio u carinarnici; Isus mu reče: „Slijedi me“. I „on usta i pođe za njim“ (r. 9). Primijetimo da se u tekstu ističe da je „*ustao*“. Zašto je taj detalj tako važan? Zato što u ono vrijeme, tko je sjedio imao je vlast nad drugima koji su stajali pred njim da ga slušaju ili, kao u ovom slučaju, da plate porez. Ukratko, tko je sjedio imao je vlast. Prvo što Isus čini jest to da odvaja Mateja od moći: vodi ga od toga da sjedi i prima druge do toga da krene prema drugima, ne da prima druge, to ne, nego da ide drugima; vodi ga do toga da napusti položaj nadmoći kako bi ga izjednačio s braćom i otvorio mu *obzore služenja*. To čini i to je temeljno za kršćane: mi Isusovi učenici, mi Crkva, sjedimo li i čekamo da drugi dođu ili znamo ustati, ići istim putem s drugima, tražiti druge? Ne priliči kršćaninu reći: „Neka samo dođu, ja sam ovdje, neka dođu“. Ne, idi ti njih tražiti, ti učini prvi korak.

Pogled – Isus ugleda – jedna kretnja – usta – i, *treće, jedan cilj*. Nakon što je ustao i pošao za

Isusom, gdje će Matej ići? Mogli bismo pomisliti da, nakon što je promijenio život tog čovjeka, Učitelj ga vodi prema novim susretima, novim duhovnim iskustvima. Ne, ili bar ne odmah. Prvo što čini Isus jest to da odlazi u njegovu kuću gdje Matej priprema „veliku gozbu“, na kojoj „bijaše za stolom veliko mnoštvo carinika i drugih“ (Lk 5, 29), to jest ljudi isti kao on. Matej se vraća u svoje okruženje, ali se vraća promijenjen i s Isusom. Njegov apostolski žar ne započinje na nekom novom mjestu, čistom i idealnom, dalekom, nego tamo, počinje tamo gdje živi, s ljudima koje poznaje. To je poruka za nas: ne moramo čekati da budemo savršeni i da prijedemo dug put u nasljedovanju Isusa kako bismo ga tek onda svjedočili. Naš navještaj započinje danas, tamo gdje živimo. Ne započinje nastojanjem oko uvjeravanja drugih, ne uvjeravati, nego svjedočiti svakoga dana ljepotu Ljubavi koja nas je pogledala i pridigla nas i to će biti ljepota, prenositi tu ljepotu i uvjeravati ljude, ne komunicirati nas same, nego samoga Gospodina. Mi smo ti koji naviještaju Gospodina, ne naviještamo sebe same niti naviještamo neku političku stranku, neku ideologiju, to ne: naviještamo Isusa. Treba povezati Isusa s ljudima, ne tako da ih mi uvjeravamo, nego pustiti da ih Gospodin uvjeri. Kao što nas je, naime, učio papa Benedikt „Crkva ne provodi prozelitizam. Ona, radije, raste *po privlačnosti*“ (Homilija na misi otvorenja V. opće konferencije biskupâ Južne Amerike i Kariba, Aparecida, 13. svibnja 2007.). Ne zaboravite to: kad vidite kršćane koji provode prozelitizam, koji ti prave popis ljudi koji dolaze... to nisu kršćani, to su pogani preruseni u kršćane, ali srce je pogansko. Crkva ne raste prozelitizmom, ona raste privlačnošću. Sjećam se kako su jednom u bolnici u Buenos Airesu redovnice koje su tamo radile otišle zato što ih je bilo malo te nisu mogle voditi bolnicu i došla je zajednica časnih sestara iz Koreje i stigle su, recimo u ponedjeljak, ne sjećam se koji je bio točno dan. Preuzele su kuću za redovnice koje rade u bolnicu i u utorak su sišle posjetiti pacijente u bolnici, ali nisu znale ni riječ španjolskog, govorile su samo korejski. Bolesnici su bili sretni te su komentirali: „Kako su dobre ove časne, baš su dobre!“ – „A što ti je časna rekla?“ - “Ništa, ali svojim pogledom su mi govorile, naviještale su Isusa”. Ne komunicirati sebe same, nego naviještati Isusa svojim pogledom, gestama. To je privlačnost, sušta suprotnost od prozelitizma.

To privlačno i radosno svjedočenje je cilj kojem nas vodi Isus svojim pogledom ljubavi i pokretom izlaska koji njegov Duh pobuđuje u srcu. Možemo razmišljati o tome je li naš pogled sličan Isusovom kako bi privukli ljude, kako bi druge približili Crkvi. Razmislimo o tome.

Pozdravi

Pozdrav vjernicima njemačkog govornog područja

Od srca pozdravljam vjernike njemačkog govornog područja. Kao što nas je poučio papa Benedikt XVI., pozivam vas da s povjerenjem gledamo u Isusa Krista, Spasitelja. Tako možemo, poput apostola Mateja, iskusiti Gospodinovu ljubav i milosrđe. Bog vas blagoslovi!

Pozdrav poljskim hodočasticima

Od srca pozdravljam Poljake. Posljednjih smo dana zahvaljivali Bogu za osobu, učenje i primjer pape emeritusa Benedikta XVI. Neka vas njegova vjera potakne na duhovni rast, utemeljen na istini Evanđelja i na bratskoj ljubavi, posvjedočenoj u obitelji, na radnom mjestu i u društvenom životu. Od srca vas blagoslivljam!

U sklopu pozdrava talijanskim vjernicima

[...] Ne zaboravimo napaćenu Ukrajinu, koja je uvijek u našim srcima. Tom narodu koji proživljava okrutne patnje izražavamo svoju ljubav, svoju blizinu i svoje molitve. A sad ću provesti nekoliko trenutaka u tišini pred ikonom poznatom pod nazivom Gospa puka svog, koja se štuje u Bjelorusiji, moleći za tu dragu zemlju i za mir. Pozivam vas da mi se u duhu pridružite u toj mojoj molitvi.